

Džejn Grin

MENJAM
ŽIVOT

Prevela
Eli Gilić

Laguna

Naslov originala

Jane Green
LIFE SWAP

Copyright © Jane Green 2005

Translation Copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

MENJAM ŽIVOT

Izjave zahvalnosti

Kao uvek, zahvaljujem svima u izdavačkoj kući *Pingvin*, Antoniju Gofu, Viki Harper, časopisu *Red*, kompaniji *Pekonik beijing*, Džonu Rošu i Geriju Čeksu (nimalo ne liče na „seljake iz Amberlija“), Alisi Meser, Nensi Lejner, Diksi O’Brajen i, naravno, svojoj porodici.

Prvo poglavlje

Ovo nije prava romantična priča. Ne želim da kažem da ne postoji srećan kraj, već da ne treba da otvorite ovu knjigu očekujući da će princ i princeza, držeći se za ruke, odšetati u čudesni zalazak sunca.

Priča koju ću vam ispričati ne može se nazvati romantičnom. Pre bi se moglo reći da govori o stvarnom životu. O tome kako svi mislimo da tačno znamo šta nam je potrebno, šta je dobro za nas i šta će nas usrećiti, ali život retko ispadne onako kako očekujemo a naš srećan kraj može imati razne neočekivane i nezamislive obrte.

Naš lični raj može za nekoga da bude pakao. I obrnuto...

Uzmimo Viktoriju Taunslu kao primer. Ima trideset pet godina i neverovatno je uspešna. Ona je urednik feljtona časopisa *Pois!* – modernog magazina sa stilom, bleštavog i savršenog. Viktorija je, kao što i treba da bude, oličenje svih želja čitateljki tog časopisa. Visoka i uglavnom vitka, ona koristi kozmetiku marke *aveda* za svoju blistavu kosu, *iv lom* za ten boje breskve i *blis piling* od limuna za telo koje nije toliko preplanulo, što se vidi tek kada se skine. Ukratko, ona koristi upravo ono što urednica rubrike lepota preporučuje kao najnovije i najbolje da biste očuvali mladost, blistavost i produžili život za trideset godina.

Viktorija, Viki za prijatelje i saradnike, živi u Merilboun hajstritu u divnom stanu, uređenom u svetlim nijansama koje su istaknute bogatim kožnim detaljima boje čokolade, činjama od bambusa koje je prošle godine donela sa Balijsa i „oh tako modernim“ kineskim komodama kupljenim jednog subotnjeg jutra na Portobelo roudu.

U frižideru se nalaze zalihe, boca belog vina, dve limenke dijetalne koka-kole i nekoliko jogurta s niskim sadržajem masti. U pregradi za puter stoji zaboravljena, polupojedena kadberimlečna čokolada, kojoj je rok istekao pre tri meseca, što Viki neće zasmetati u sredu, dva dana pre menstruacije.

Vikina mačka, Erta, sklupčana je na njenom krevetu i lenjo se prevrće da ispruži šapu kako bi obeležila svoju teritoriju. Srećno iščekuje da se ona vrati s posla kada će joj skočiti u krilo da prede, oduševljena što je najvažnija osoba u Vikinom životu i što samo ona redovno spava u njenom krevetu.

Iako vi i ja možda osećamo strahopoštovanje prema onome što je Viki stekla, prema tome što se od dna uzdigla do jedne od najuspešnijih novinarki u Londonu, što nije odgovorna ni za koga osim za sebe, što svako veče odlazi na glamurozne zabave, promocije knjiga i premijere filmova, i spava do devet ujutru – Viki nije srećna.

Viki je preneražena što nema partnera iako je napunila trideset pet godina. Zapanjena je što su se s vremenom sve njene prijateljice udale i što je bila deveruša više puta nego što pamti, a nju niko nije zaprosio.

Čak nije ni bila blizu toga. Nikada nije brinula o tome u dvadesetim godinama, kada joj je najduža veza trajala šest meseci. Tada je bila previše zauzeta pravljenjem novinarske karijere, prešla je iz novina *Liverpul eho* u London gde je radila u *Kosmu* pre nego što je, nekoliko godina kasnije, otišla u *Pois!*. Kada je napunila trideset, maglovito joj je palo na um da bi trebalo porazmisliti o smirivanju. Ali kada je ozbiljno razmislila, oko

trideset druge, shvatila je da su svi muškarci koji vrede već zauzeti i budućnost joj odjednom nije delovala svetlo.

Za svoj trideset peti rođendan ostala je kod kuće i napila se. Ogdledala je sve filmove koje je volela kada je bila sama i ispunjena nadom – *Oficir i džentlmen*, *Bejbi bum*, *Kad je Hari sreo Sali* – i pustila nekoliko suza dok je razmišljala o tome kako je usamljena i koliko želi muža i decu, koliko želi život kakav vodi njen brat Endi.

Tri godine mlađi od nje, Endi je u braku s Kejt, s kojom je počeo da se zabavlja na fakultetu. Imaju troje dece, Luku, Poli i Sofi, dva velika mešanca i pre nekoliko godina su se preselili iz centra Londona kako bi njihova deca odrasla okružena poljima, zelenilom i ponijima.

Ukratko, sve što je Viki želela. Obožavala je Kejt, uvek govorila da ima najbolju snaju na svetu, mada ju je pre doživljavala kao sestru koju nije imala, a bratanice i bratanca volela je najviše od svih.

Viki je mislila da će umreti kada su se odselili iz Londona, i sada bar dva puta mesečno odlazi vozom da provede vikend u Samersetu. Tada sedi za čistim stolom od borovine u kuhinji koja se greje na plin i žali se što je sama. Kejt za to vreme prevrće očima i pokušava da se otrese Poli, koja joj se kači za nogu i vrišti od sreće dok je majka vuče po kuhinjskom podu. Odgovara joj kako bi dala sve da bude na Vikinom mestu i da ona nije svesna koliko joj je život divan.

Viki zna da joj je život divan, ali to nije ono što ona želi. Ona priželjkuje ono što Kejt ima. Divan život koji podrazumeva decu koja vrište od smeha, ogromne pse izvaljene na mekim kaučima i dobrog muža koji obožava svaki njen pokret.

Tada Kejt počinje da vrišti od smeha. „Zar Endi obožava svaki moj pokret?“, pita ona.

„Pa, ne“, progundala je Viki. „Ali znaš na šta mislim.“

„Zapravo, ne znam“, odlučno odgovara Kejt. „Tvoj problem je što si nepopravljivo romantična. I dalje misliš da će ti brak i

deca omogućiti divan život, iako već imaš prokleta divan život. A ne znam zašto si uopšte utuvala sebi u glavu da su bračni život i deca toliko sjajni.“

Viki je zapanjeno pogledala Kejt. „Nisu?“

„Nije da nisu“, odgovorila je Kejt, uzdišući. „Ali nisu ni savršena romantična idila kakvu ti zamišljaš. Mada, šta očekivati od devojke čiji je omiljeni film, koji ono beše, *Zgodna žena*?“

„Ne, *Bejbi bum*“, oklevajući je priznala Viki. „Ali, zaboga, nemoj nikome da kažeš. To je sramota koju niko ne zna. Uvek na sastancima pričam da volim Luja Mala i francuske umetničke filmove koji su mi strahovito dosadni.“

„Je li *Bejbi bum* onaj s veterinarom?“

Viki se pretvara da pada u nesvest. „Sem Šepard. Vidiš? Zašto ja ne mogu da nađem takvog veterinara? Zašto meni niko ne ostavi prelepu seosku kuću?“

Kejt je ponovo prevrnula očima. „Ako ti se toliko sviđa seoski život, zašto ne prodaš stan i kupiš kuću u selu? Ne mora da bude Samerset. Mogla bi da kupiš kuću u Oksfordširu, odakle možeš da putuješ na posao.“

„Ne budi smešna“, rekla je Viki. „Onda nikada ne bih mogla da nađem muškarca.“

„Šta je s Danijelom?“, pitala je Kejt. „Zar se više ne viđaš s njim?“

„Ne viđam se s njim“, odgovorila je Viki i uzdahnula. „Samo imamo dogovor. On mi je kres kombinacija iz susedstva. Povremeno se viđamo sve dok smo oboje slobodni i živimo jedno blizu drugog.“

„Zvuči čudno“, primetila je Kejt. „Zar to ne bi moglo da preraste u nešto više?“

„Zaboga, ne.“ Viki je slegnula ramenima. „On je sjajan u krevetu, ali uopšte nije za muža.“

S druge strane Atlantskog okeana živi Amber Vinslou. I ona naizgled ima sve što je oduvek želela. Udata je za Ričarda koji

radi u Godfri Hamilton Salc – velikoj investicionoj banci na Volstritu, i ima život za kojim Viki žudi, mada s više novca i manje zbrke.

Amber je upoznala Ričarda dok se borila da pobegne od svojih skromnih početaka u Hobokenu, u Nju Džerziju, radeći u advokatskoj kancelariji u centru grada u kojoj se zaposlila odmah posle koledža. Napredovala je, upoznala Ričarda i bila na putu da postane partner kada je otkrila da je u drugom stanju.

Amber je htela da unajmi bejbisiterku s punim radnim vremenom i da se vrati na posao. Ali na kraju je i zaposlila dadilju i dala otkaz.

Dve godine je Džared morao da bude u sobici neznatno većoj od plakara u njihovom stanu u Šezdesetosmoj ulici, a onda su odlučili da se odsele iz grada. Ričardu je posao išao sve bolje i, iako nisu mogli da priušte više od loše uređene male kolonijalne kuće iz šezdesetih godina u Hajfildu, varošici u Konektikatu, koja je postajala sve popularnija, ipak je to bila parcela na dva jutra. Dve godine kasnije odlučili su da nadgrade kuću.

Postojao je samo jedan arhitekta u gradu koga su mogli da unajme – Džekson Filips; iako je bio preskup, neki su čak govorili da je derikoža, svi ugledni ljudi su koristili njegove usluge, a Amber je znala koliko je važno da zadivi svoje nove prijateljice u Društvu mladih dama Hajfilda. Zato su potpisali ugovor s Džeksonom Filipsom i prionuli na posao.

Njihova prvobitna namera da prošire kuću spavaćom i dnevnom sobom ubrzo je prerasla u želju da imaju dve spavaće i dnevnu sobu. A Džekson je predložio da usput pretvore garažu u sobu za igranje i sagrađe novu garažu. To ne bi iziskivalo mnogo posla.

Amber i Ričard se saglasiše da je to sjajna zamisao. A dve nedelje kasnije došli su do zaključka da bi mogli da naprave novu veliku spavaću sobu iznad garaže. I tako je situacija izmakla kontroli.

Tek što su se složili i samo što nisu započeli s nacrtima – i potrošili čitavo bogatstvo na Džeksona Filipisa – kada je Amber shvatila šta ju je sve vreme mučilo.

„Posredi je krov“, rekla je Ričardu. „Svi će znati da je naša kuća kolonijalna iz šezdesetih godina sve dok imamo taj plitki kosi krov. Sve nove kuće imaju kose krovove s prozorima. Moramo da napravimo nov krov.“

Nekoliko meseci kasnije kolonijalna kuća iz šezdesetih godina – za koju je Amber tvrdila da je nikada neće srušiti zato što voli njen šarm – srušena je i na njenom mestu je podignut Amberin mekmenšen* iz snova.

Trajalo je dva puta duže nego što je preduzimač rekao, a koštalo ih je trostruko više. Honorar Džeksona Filipisa bio je toliko papren da su narednih nekoliko godina pokušavali da odvrte sve one koji su nameravali da urade isto. Ali Amber je na kraju te dve godine znala da se isplatilo.

Imala je najlepšu kuću u ulici. Možda čak i u gradu. Kolonijalna kuća od kamena s kosim krovom ostavljala je bez daha pre nego što i otvorite vrata i ugledate mermerni pod i široko kružno stepenište.

Amber je imala kuću koja je *molila* da bude domaćin dobrotvornih sedeljki Društva mladih dama Hajfilda, *žudela* da organizuje revije divne dečje odeće mladih dizajnera koje je otkrila, *zahtevala* da poziva devojke na neobavezne večere, pretvarajući se da ne želi samo da se razmeće svojom kućom.

Naravno, devojke koje su uzvikivale „oh“ i „ah“ zbog velike sobe s galerijom i velikog kupatila u mermeru s viktorijanskom kadom s nogarima u obliku kandži, ne znaju da Amber – blista va Amber s *Pradinom* odećom i *Hermesovim* tašnama, Amber koja ima savršenog muža i divnu decu, kao i zlatnog retrivera koga su poslali u kamp za štenad kako bi naučio da se ponaša

* *McMansion* je pejorativni naziv za veliku kuću koja podseća na Meksdonsov restoran. (Prim. prev.)

kao pas – nije visokog porekla kao što je očajnički želela da drugi veruju.

Amber Kolins, kako se zvala pre nego što se udala za Ričarda, bila je borac. Odrasla je u bednom kampu za prikolice blizu pruge, odakle je njen otac otišao po cigarete kada je imala dve godine i nikada se nije vratio. Njena majka je posle toga imala brojne momke, koji su joj plaćali cigarete a ponekad i kiriju. O Amber su se najviše starali susedi i postala je sama sebi dovoljna kao sva deca koju roditelji zapostave.

Amber je na koledžu samu sebe izdržavala. Kao tinejdžerka je videla kako njene drugarice ostaju trudne s gubitnicima i slede model svojih roditelja i tada se zaklela da će njen život biti drugačiji. Ona će postati neko. Ona će sve to ostaviti za sobom.

Imala je sreće što je pametna. Kao i zato što je imala cilj, razlog da naporno uči, da uz školovanje radi mnoštvo poslova i da uštedi dovoljno novca za školarinu.

Amber je na državnom univerzitetu pažljivo proučavala ljude različitog porekla, a naročito samouverene devojke iz srednjeg staleža koje su imale osećaj pripadništva koji je njoj bio stran.

Slušala je kako pričaju i primetila da je njihov izgovor mnogo mekši od njenog jakog naglaska iz Nju Džerzija tako da je promenila svoj način govora. Posmatrala je kako se oblače, ne u oskudne mini suknje i duboko dekoltovalane majice poput njenih drugarica, već u pantalone i mokasine, jednostavnu šik odeću, štrikane džempere i baletanke.

Prestala je da se farba, počela da nosi ravnu bob frizuru do ramena i promenila način šminkanja tako da deluje prirodno i neupadljivo. Kada je posle prve godine otišla kući za raspust, niko je nije prepoznao. Bila je oduševljena.

Upoznala je Ričarda na večeri koju su priredili neki prijatelji koji su predstavljali savršeno otelotvorenje onoga što je Amber

želela da postane. Ona je tada radila kao advokat i odmah je imala zajedničku temu s Ričardom – profesionalne ambicije.

Ričard ju je najviše privukao zato što je odrastao sa svim onim što ona nije imala. Poticao je iz Bruklina, u Masačusetsu, nedaleko od Bostona, i odrastao u kući koja je spolja izgledala kao palata dok se iznutra raspadala. Stari novac. Toliko star da je nestao. Još su imali porodično imanje i batlera koji su brinuo o svemu, ali nisu imali novac za održavanje.

Ričardova majka Etel, koju su svi zvali Ajsi, bila je, kao što njen nadimak otkriva, hladna plavuša nalik na Grejs Keli. Na njihovim božićnim čestitkama uvek su se nalazile porodične fotografije: roditelji, petoro dece i tri psa uslikani na prepad ispred letnjikovca babe i dede u Martas Vajnjardu.

Ričard nije imao novac, ali je imao poreklo i ime. Čim je čula ime – Ričard Vinslou – znala je da pripada onoj porodici *Vinslou* i odlučila je da ga natera da se zaljubi u nju.

Nije bilo lako. Amber je znala da joj neće biti dovoljna blistava kosa i jednostavna šik odeća jer se Ričardu žene bacaju pod noge. Tako da se pravila da je nezainteresovana. Sedela je pored njega na večeri uopšte ne obraćajući pažnju na njega i praveći se da je očarana neizmerno dosadnim muškarcem koji je sedeo s njene leve strane.

Bila je hladna i nezainteresovana kada je pokušao da razgovara s njom. Posle večere ga je nekoliko puta videla kako je posmatra zbunjenim izrazom lica ali je samo odvrtila pogled.

Savršeno je odigrala ulogu. Ričard nije navikao da žene budu imune na njegov šarm i osmeh momka iz susedstva, kao i na činjenicu da je on Ričard Vinslou iz, da, one porodice Vinslou.

Iako Amber baš i nije bila njegov tip – više je voleo manekenke i lutkice bez mozga raznih boja kose i visina – bio je zaintrigiran. Uzeo je njen broj telefona od domaćina zabave i pozvao ju je. Ona se ponašala kao da ne može da se seti ko je on tako da je njegovo zanimanje poraslo.

Bila je to najteža stvar koju je Amber ikada uradila. Teža od stvaranja nove ličnosti i skrivanja svog porekla. Ovo je bilo nešto što je želela više od ičega u životu. Ovo je bila prilika da bude potpuno prihvaćena. Nikada ne bi morala ni za šta da se brine ako navede Ričarda da se oženi njom.

Kada bi je Ričard zvao, Amber se pretvarala da nije kod kuće. Sedela bi u dnevnoj sobi, grickala nokte i pustila da se uključi sekretarica. Opustila se tek kada je videla da deluje. Kada je identifikator poziva pokazivao da i dalje zove. Jedne subotnje večeri zvao je na svakih deset minuta dok se konačno nije javila u jedan ujutru.

„Gde si bila?“, pitao ju je slabašnim glasićem izgubljenog dečaka.

„Izašla sam s jednim prijateljem“, nehajno je odgovorila. „Ne poznaješ ga.“ Zapravo je bila sama u stanu, pojela hladnu picu, radila nekoliko sati i odgledala dva filma.

Amber je stvorila auru tajnovitosti koju Ričard nije mogao da probije.

„Ne znam šta ona ima“, poverio se najboljem prijatelju Halu, „ali je drugačija. Nikada nisam ovo osećao prema nekome.“

Venčali su se na porodičnom imanju u Bruklinu i to je zaista bio najsrećniji dan u njenom životu. Pre nego što pomislite da je to previše proračunato i hladno, trebalo bi da znate da je Amber zavolela Ričarda. Da, ona jeste odlučila da ga osvoji, i to iz pogrešnih razloga, ali što ga je više viđala, što ju je više zasmeyavao i opuštao, sve više je uviđala da ga voli.

Zapravo, kada se nije trudila da bude neko drugi, Amber je mogla da se opusti pored Ričarda kao što nije mogla ni sa jednom drugom osobom.

Ali činilo joj se da su ti rani, bezbrižni dani njihovog braka veoma daleko. Ričardova karijera sve više napreduje – toliko da ga Amber jedva viđa – i iako voli njihovu kuću u Hajfildu i obožava decu, Džareda i Grejs, nedostaje joj nešto iz starih dana.

Njihova kuća jeste divna, ali često joj se čini da nije njena. Dadilja Lavinija je neprestano tu a da ne pomnije spremačice koje dolaze tri puta nedeljno da temeljno očiste kuću.

Ponekad, posle izlaska ili ručka s prijateljicama pokuša da uživa u miru ispijajući kafu u kuhinji, ali onda uđe Lavinija da isprazni mašinu za pranje posuđa, ili se Džared i Grejs vrate iz škole i počnu da skakuću oko nje i da joj se penju u krilo, očajnički pokušavajući da joj privuku pažnju bez obzira na to da li je usred nečeg važnog.

A tu je i uvek prisutna krivica. Svesna je toga da je bolja majka kada sadržajno provodi vreme s decom i ima mogućnost da ih prepusti Laviniji kada su umorna, dosadna ili uplakana, ali uprkos tome oseća krivicu kad god ne provodi dovoljno vremena s njima.

Ali ima toliko obaveza. Nije da žali što ima decu – daleko bilo da joj takva misao ikada padne na um – već samo ponekad poželi da je život malo jednostavniji. A uglavnom želi da Ričard provodi više vremena kod kuće, iako zna da je mala verovatnoća da se to promeni, i konačno, uvek se vrati na misao da je srećna što ima, divnu kuću i prelepu odeću. Nikada to ne bi imala da Ričard ne radi toliko mnogo.

Oh, kako je daleko dogurala.

Drugo poglavlje

„Prokletstvo, prokletstvo, sranje i prokletstvo!“ Viki je pogledala na sat pa zgrabila kaput i otrčala do lifta, dok je uzvikivala uputstva svojoj zamenici Rut.

„Možeš li da se postaraš da Dženel večeras dobije primerak članka o anoreksiji? Žao mi je ali moram da žurim, već kasnim na prokletu večeru.“

„Još jedan sastanak?“, Rut se nasmejala pre nego što je Viki izašla.

„Ni blizu.“ Viki je prevrnula očima. „Ovog puta mi je rečeno da povedem pratioca, a ja sam potpuno zaboravila. Nemoj da zaboraviš na primerak priče.“ S tim rečima je ušla u lift.

Dok nisu zašle u rane tridesete, Vikine prijateljice sa posla su uglavnom bile neudate. To je bila mala grupa iskusnih novinarki i većina ih je u nekom trenutku radila zajedno. Džeki je bila u redakciji časopisa *Pois!* kada se Viki tamo zaposlila, a sada je producent na Radiju 4 i redovno računa na Viki da joj bude gost kad god je tema dana bilo šta što se, makar i u obrisima, odnosi na žene. Džeki je njena vršnjakinja koja se udala pre dve godine i napravila boemsko ljubavno gnezdo u Islingtonu. Još nema decu. Džoan je bila Vikina prva urednica feljtona. Starija